

Neděle 2. po Vánocích
Mk4,21-25
4.1.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista,
který se za nás obětoval a z lásky k nám daroval potěšení mnohá.

Introit:

Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.
Co jsem přísahal, to splním, držím se tvých spravedlivých soudů.

Píseň: 466

Čtení: Mt25,14-30

Píseň: 625, 763

Kázání: Mk4,21-25

Přichází snad světlo, aby bylo strčeno do koše nebo pod postel? Je po Vánocích a my jsme zapalovali svíce. Zde se nemluví o žádném zapalování svící. Zde se mluví o světle, které přichází. Už je ve světnici, už je ve světě, už je v církvi, už přichází – lépe řečeno – přišlo. Co my s ním uděláme? Postavíme jej na svícen, aby rozzářilo nejen místnost, ale i svět a církve?

Jako by již v otázce Ježíše byla pochybnost nad tím, co uděláme, jak lidé někdy uvažují. Raději schovat, uklidit, aby náhodou světlo neosvítlo vedlejší místnost, aby náhodou neosvětlovalo cestu před domem. Aby náhodou se světlo nevysvítlo.

Je po Vánocích a my jsme zapalovali svíce. Tyto svíce dohoří, světlo, které se rozzářilo nad ztemnělou krajinou světa, nad našimi životy, se nedá jen tak postavit pod postel. I zpod kbelce i zpod postele nakonec toto světlo *vyjde najevo*.

A tak se nebojme, že ta naše církev, která si tak často Světlo světa střeží, nakonec Světlo někam zašantročí. *Nic není skrytého, aby jednou nebylo zjeveno, a nic nebylo utajeno, leč aby vyšlo najevo*. Jako by v podstatě toho Světla bylo, že budou tendence alespoň jeho světlo trochu zbrzdit. Trochu zastínit.

Nicméně to nakonec nebude vůbec nic platné. Tato slova psal Marek do církve, kdy se zdálo, že se pod zvěstí evangelia nic zásadního neděje. Jako by ztratilo evangelium svou průraznost, svoji sílu.

Možná, že toto slovo nám má být povzbuzením do příštího roku, abychom neklesali na mysli, protože lidí v církvi ubývá. Často ani naše děti a vnuci toto světlo nevidí, nikoli proto, protože nemá průraznost, ale protože jsme jej zastínili svým jednáním.

Úroda z podobenství o rozsévači bude. Bude, i když třeba naše zasetá zrna spadla na tvrdou ušlapanou cestu. Vzejde i to, co jsme třeba mimoděk hodili tam, kde víra může vzrůst. Úroda bude, i když se to možná jeví jinak.

Kdo má uši k poslouchání, slyš! K čemu jinému jsou uši než k poslouchání? Nicméně, jak dovedeme slyšet, naslouchat, poslouchat slova toho velikého Světla? Někdy si nejsem jistá, zda správně rozeznávám ve slovech Ježíšových jejich pravý význam. Připravme si tedy i v tomto roce uši k naslouchání, abychom mohli přemýšlet, dumat, rozjímat i mumlat Ježíše Krista slova.

A říkal jim: hleďte, co slyšíte; jako měrou měříte, bude naměřeno i vám a ještě přidáno. Není zde jasné, co máme měřit a komu máme co měřit. Mnozí vykladači nabízejí odpuštění, milosrdenství, lásku, naději a je nad slunce jasné, že máme dávat tyto dary svému bližnímu.

Hádanka pokračuje dál. *Kdo totiž má, tomu bude dáno; a kdo nemá, přijde i o to, co má.* Že by Ježíš přišel s tou starou pravdou o boháčích a chudých, kteří se nikdy nemohou vybabrat ze své chudoby? Že by to Světlo, které máme vyvýšit na svícen, hlásalo takovou nespravedlnost?

Nevím, ale mám za to, že máme mít Světlo. Máme s tím Světlem zacházet tak, aby bylo vidět. Nemáme jej stavět ani pod kbelec ani pod postel. Nemáme je schovávat v zákristijích či v našich zavřených kostelech.

Tam, kde je světlo, je naděje. Tam, kde je naděje, je víra. Slovo o dávání a přidání je zaslíbením pro ty, kteří své světlo naděje neuhasínají ve chvílích zkoušek i nepohodlí.

Naděje není o tom, že vše dobře dopadne. Naděje ani není o tom, že jednou bude líp. Naděje je očekávání nadějných věcí. Vyhlížení, popotahování teprve malinkých stop změny.

Tedy víra, že právě v naslouchání a poslouchání slov Ježíše z Nazaretu zahlédneme skutečnosti, které nejsou na první pohled nejen slyšet, ale ani vidět. To je to Ježíšovo: *Kdo má uši k slyšení, slyš.*

Slovo o dávání a přidávání je zaslíbením pro ty, kterým díky naději vzklíčila víra. Tak jako v přečteném podobenství o hřivnách, kde ten, který nic s hřivnou nedělal, nakonec neměl nic a dostali ji ti druzí, tak je to i s naší vírou, nadějí, a láskou, které nic nepodnikají. Nedílnou součástí víry, naděje a lásky je někdy ta dravost podnikání, ten risk, bez kterého není rozpoznání, co za co stojí.

Pane, děkujeme ti za světlo, které prozařuje temnoty noci. Prosíme, ať se nebojíme riskovat a dávat víru těm, kteří si to podle nás nezaslouží. Prosíme, nechť dovedeme podnikavě rozhodňovat naději pro tento svět. Prosíme, dej, ať dovedeme milovat i ty, kteří se nám stali nepřáteli.

Amen.

Píseň: 366

Večeře Páně